

Málnási Levente

Képek

1
Fehér a fény, vakítón árad,
Vibrálva hullámzik a táj.
Szikáran, elmosódó sorban
Szaladnak remegve a fák.

2
Lágyan ringó karjaikkal
Átölelnek most a lombok,
S álmos szellő libben lassan,
Szertehordoz minden titkot.

3
Néhány percre megfontoltan
Vad bozótos mély ölében
Éles hangon felcsipognak
Szürke tollú borzas fürjek.

4
Egy ág, egy rügy: egy szökkenés
Kicsike, zöldes pörsenés
Napfény becézi kedvesen
Szellő ringatja csendesen.

5
Savósárga már az alkonyat
Elvérzik gyorsan, itt az est.
S a komor holdra felvakognak
Szanaszét kószáló ebek.

Vak hegedűs

kinek húzzam
talán a csillagoknak
hallgatnak ők
alattuk állok mindig
minek húzzam
ha senki meg nem hallgat
jövő-menők
a dallamot nem értik

Csendes, szertelen est

Akár még várhatnál, amíg
homály tolakszik be a házba,
s a függöny lassan elsötétül,
és félénken kigyúl egy lámpa,
megindulnak az esti árnyak,
a csöndben lágy neszek motoznak,
kezed nyugodt virág, kinyílik,
hús enyhet kínál homlokodnak.
A város szundikál a ködben,
fecsegeve röpülnek az álmok,
és szállni kezdünk újra mi is
emelnek könnyű léghullámok,
a glóriás ég meg se rezzen,
keringünk fenn, szabad körökben.

Folyamatos jelen

Rendezett magányból
épült a város.

Vágyaknak, álmoknak
vasbeton keret.

Fénysziget az éjben,
fényerek mozognak.

Másnapos a reggel,
gémberedve ébred,

s öntudatlan indul
vad, csikorgó zajban.

Lengyel János

Beregi áldás

Bort tett az asztalra jóanyám,
Vörössel vendégli meg fiát,
Messzi földről érkezvén
Vertem meg otthonom ablakát.

Asztalra tette szíve-javát,
Régenízelt honi étkeket,
Gyöngyöző szőlővért önt poharamba
Feledve sosemvolt vétkeket.

Beregi Rózsás és Beregi Áldás
Őrzi jó Linner Bertalan kezét,
Tüzes levével kenem meg
Lélek-konflisom kerekét.

Soká volt már mikor láttam
Gyönyörét Beregszászi tájnak,
Ereimben fáklyát gyújt a bor,
Fényt nyújtva emlékek lugásának.

Mily szeretettel nevelt anyám,
S gondozta szőlejét a doktor.
Aggódón féltette életem,
S óvta ő kórtól, rügyfajtó gazoktól.

De mit ér szeretni, óvni a becsest,
Ha lelkekre taposnak elvásott csillagok.
Gyermekkorom a múltba szédült,
Vörös levét beitta az eszme-homok

Alkony előtt

Rabruhám ösztökél
Tenni a jót,
Sósízű testnedvvel
Ennivalót.

Létízű látomás
Ember-gödör,
Vérszagú dobbanás
Halkan gyötör.

Szédülök lelkesen
Körbe forog,
Légváram alapja
Recseg-ropog.

Nyílnak bátran is,
Mégsem teszem.
Nincs hozzá pénzem, sem
Csöppnyi eszem.

Elhalkuló hangom
Arcomra hull,
Úgy véltem virrad, de
Már alkonyul.

Pál Tamás

Omladozva

Éltünk, mint cigányok a billegő akkordokban
édes, irgalmatlan szerelembe zárva,
az idő, a kótyagos idő megkövült törhetetlen csontjainkban
ujjlenyomatainktól jajgattak a poharak, megváltást várva.

Nem voltak bűnök, mert nem volt isten ki megdorgált volna
csupán az égett hús szaga az ágyban emlékeztetett néha a kizuhanásra
a fészekből, az édenből.
Mint dacos gyermek mostohája előtt, úgy állt életünk zikkúrátja,
omladozva szerelemtől, lélektől.

Félhomályban

Szemfogak, szentfogak nélküli
Isten mosolya villan
az gyökerezhethet csak az égben,
ami e világból elillan.
fénybe dőndült idő zuhan
s ujjaid, mint hajdanit, befonják.
A ritkuló homályban madarak szólnak
– Vártunk már Rád!

Elízium

Hinni a felhőkön átszűrődő örök tekintetben,
szárnyverdesése mindennek bennem és benned,
szent mozdulatlanság, rámzuhan a Nap
ringat, ringat.

Elmerülök itt a zöldben, egy képpé gyúrom
mindazt ami bennem elidőz,
szelíd őzként szaladnak át a dombokon
testvéreim, apám és anyám.